

[Jefsen Christensen.]

Dette er de væsentligste Bemærkninger, jeg har at gøre, det er Spørgsmaal, jeg stiller til Tydeliggørelse af Sagen, og som jeg af Hensyn til Akkordudvalgenes Arbejde ønsker at faa Svar paa.

I øvrigt kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Jensen-Aale: Det Lovforslag, som her foreligger for det høje Landsting, indeholder væsentligt det samme, som findes i den gældende Lov, og hvad dette angaar, kan jeg henholde mig til mine tidligere Udtalelser.

Ændringerne har den højtærede Landbrugsminister gjort Rede for, og da jeg kan billige disse Ændringer som praktiske og rimelige, skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme.

Lange: Det foreliggende Lovforslag falder i alt væsentligt sammen med de gældende Love og med Forslag, som vi Gang paa Gang har været stillet over for paa Rigsdagen. Da vi sidste Gang stod over for et Forslag om Akkord og Moratorium for Landbrugere, havde jeg det Indtryk, at Regeringspartierne og Venstre stillede i Udsigt, at det skulde være sidste Gang, man stod over for en saadan Lovgivning. Det er beklageligt, at der nu igen skal gennemføres en saadan Lov, en Lov, som efter min Opfattelse ikke væsentlig hjælper Landbrugerne og efter vor Mening ikke paa rette Maade hjælper Landbruget, medens der gennem disse Bestemmelser gøres Kreditorerne, derunder særlig Haandværkere og handlende, stor Uret.

Jeg beklager ogsaa, at Sagen skal afgøres paa en enkelt Dag, saa man ikke har nogen Mulighed for en virkelig saglig Gennemgang af Lovforslaget, hvad jeg synes der i høj Grad kunde være Grund til. Denne Lov har nu virket saa længe, at der er adskillige Erfaringer at bygge paa, og hvis man foretog en virkelig Undersøgelse af Lovens Virkninger, vilde der maaske være Mulighed for, at man, selv om vi jo ikke kan forhindre, at Loven forlænges, kunde faa fjernet de mest urimelige Bestemmelser, de Bestemmelser, som fremkalder de største Uretfærdigheder over for de Kreditorer, jeg lige har nævnt.

Mine Erfaringer gaar ud paa, at de Værdiansættelser, man bygger paa, i det overvejende Antal Tilfælde er meget lave i Forhold til, hvad de paagældende Land-

ejendomme kan omsættes til i den almindelige Handel. Gang paa Gang sælges Ejendomme, hvis Ejere har faaet Akkord, kort efter denne Akkords Gennemførelse til en langt højere Pris, end de er blevet ansat til ved Opnaaelsen af Akkord, og det er dog ikke Meningen — eller burde ikke være Meningen —, at Ejerne af Ejendommene saaledes skal kunne lukrere paa Kreditorernes Bekostning. Selv om der i mange Tilfælde enten fra Kreditorernes eller fra andres Side fremkommer Tilbud om Overtagelse af Ejendommene, der gør det muligt for Debitor ikke alene fuldt ud at dække sine Kreditorer, men i mange Tilfælde ogsaa at kunne gaa fra Ejendommen med et Beløb i Behold selv, saa afviser Akkordudvalgene almindeligt disse Tilbud, idet man siger, at Formaalet med Loven i første Række er at bevare Ejendommene for de nuværende Indehavere. Men ogsaa i Tilfælde, hvor dette slet ikke gør sig gældende, faar Debitor Lov til at bevare visse Rettigheder paa Kreditorernes Bekostning. Jeg har for kort Tid siden staaet over for et Tilfælde — det var ved en Ejendom paa Fyn —, som jeg synes er saa betegnende for den Uret, der begaas mod Kreditorerne. Som bekendt indeholder den tidligere Akkordlov den Bestemmelse, at der foruden det Beløb, der udbetales, kan gives Kreditor Ret til under visse Omstændigheder at erholde yderligere 35 pCt., nemlig hvis Priserne paa visse Landbrugsprodukter i Løbet af 5 Aar stiger saa meget, at Debitorerne vil være i Stand til at udrede disse 35 pCt. I dette Tilfælde solgte Landmanden Ejendommen kort efter, at han havde faaet gennemført Akkorden, og han solgte den til en saa høj Pris, at han ikke alene selv fik et Beløb udbetalt, men ogsaa var i Stand til at betale de 35 pCt.; men han krævede nu — og vist med Rette, set fra et juridisk Synspunkt —, at Kreditor skulde vente i de 5 Aar og se, om Priserne udviklede sig saaledes, at han var forpligtet til at betale sin Kreditor. Man skulde imidlertid tro, at naar man som Motivering for Loven hævdede, at Kreditorerne maatte ofre, og ofre meget, for at bevare Ejendommene for Landmændene, saa kunde dette ikke gøres gældende i et saadant Tilfælde. Det synes at være ganske urimeligt, at det Beløb, som Kreditor med Rette kunde gaa ud fra tilkom ham, naar Ejendommen blev solgt, skal henstaa i 5 Aar, og hvis Landbrugets Priser ikke stiger, saa er Debitor berettiget til at hæve Beløbet, det Beløb, som efter min Mening burde tilfalde Kreditor.

Den Slags Forhold og mange andre